

ದೇವರಿಗೊಂದು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮ ಬೇಕಿದೆ...

■ ಮಯೂರಿ ಎಸ್

ಚಿತ್ರ: ಎಂ.ಎಸ್. ಮಂಜುನಾಥ್

ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ದಪ್ಪ ದಪ್ಪ ಅಕ್ಕರಗಳಲ್ಲಿ ಚಾರ್ಟರ್‌ನಿಂದ ಬರೆದಿದ್ದ ಬರಹ ನನ್ನ ಕಣ್ಣುಗಳಲ್ಲಿ ಸೆರೆಯಾಯಾಯಿತು! ಮೊದಲಿಗೆ ಅರ್ಥ ಆಗಲಿಲ್ಲ. ಯಾವನೋ ಹುಚ್ಚ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ ಅಂದುಕೊಂಡು ನಕ್ಕೆ. ಆದರೂ ಏಕೋ ಏನೋ ನನ್ನ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಬರಹ ಕೊರೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದೆರಡು ವರ್ಷ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯಾರ್ಥ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಓದಾಡಿದೆ. ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಊರುಗಳಲ್ಲೂ ಓದಾಡಿದೆ. ಎಲ್ಲೆಡೆ ಅಪ್ರಯತ್ನವಾಗಿಯೇ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸತ್ಯದರ್ಶನವಾಯಿತು. ಆ ವಾಕ್ಯ ಬರೆದವನಿಗೆ ಮನದಲ್ಲೇ ವಂದಿಸಿದೆ. ದೇವರೇ ಬರೆದಿರಬಹುದೋ!

ಮರಗಳ ಬುಡದಲ್ಲಿ, ಹುತ್ತಗಳ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ, ಕಲ್ಲು ಗುಡ್ಡೆಗಳ ಮೇಲೆ, ನಗರಪಾಲಿಕೆ ಕಸದ ತೊಟ್ಟಿಗಳ ಪಕ್ಕ, ತಿಪ್ಪೆ ರಾಶಿಗಳ ಮೇಲೆ, ದೇವರ ಗುಡಿಗಳ ಕಂಪೌಂಡಿನಾಚೆ, ದಾರಿ ಬದಿ... ಹೀಗೆ ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ದೇವರ ಫೋಟೋಗಳು, ವಿಗ್ರಹಗಳು. ಮಣ್ಣಿನ, ಮರದ, ಸಿರಾಮಿಕ್, ಮೂರ್ತಿಗಳು. ಗಣೇಶ, ಮುರುಗ, ಬಾಲಾಜಿ, ಶಿವ, ಸತ್ಯನಾರಾಯಣ ಸ್ವಾಮಿ, ಸಾಯಿಬಾಬಾ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸರಸ್ವತಿ, ಪಾರ್ವತಿ ಹೀಗೆ!

ಕೆಲವು ಒಡೆದಿವೆ, ಕೆಲವಕ್ಕೆ ವಯಸ್ಸಾಗಿದೆ, ಕೆಲವು ದೂಳು ಹಿಡಿದಿವೆ, ಕೆಲವು ಚೆನ್ನಾಗಿವೆ! ಮಳೆ, ಗಾಳಿ, ಚಳಿ, ಬಿಸಿಲು; ದೂಳು, ದುಮ್ಮು; ರಾತ್ರಿ, ಹಗಲು ಪರಿವೆಯಿಲ್ಲದೆ ಮನೆಗಳಿಂದ ಹೊರಹಾಕಿಸಿಕೊಂಡ ದೇವರುಗಳ ಪಾಡು ಅದೇಂತಹ ಪಾಡು! ಪೂಜೆ ಇಲ್ಲ, ಪುನಸ್ಕಾರ ಇಲ್ಲ! ದೀಪ ಇಲ್ಲ, ಧೂಪ ಇಲ್ಲ! ಸ್ನಾನ ಇಲ್ಲ, ವಸ್ತ್ರ ಇಲ್ಲ! ಕುಂಕುಮ ಇಲ್ಲ, ಹೂವಿಲ್ಲ! ನೈವೇದ್ಯ ಇಲ್ಲ, ತೀರ್ಥ ಇಲ್ಲ! ಊದುಬತ್ತಿ, ಧೂಪದ ಪರಿಮಳ ಅಂದು! ಮಲ ಮೂತ್ರ ಕಂಪು ಇಂದು! ಈ ಹಿಂದೆ ಇವರಿದ್ದ ಮನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಂದಿನ ಹಿರಿಯರಿಂದ

ದೇವಮರ್ಯಾದೆ ಅನುಭವಿಸಿದ್ದ ಇದೇ ದೇವರುಗಳಿಗೆ ಈಗ ಅದೇಂತಹ ಪಾಡು! ಅಯ್ಯೋ ರಾಮ!

‘ದೇವರ ಫೋಟೋಗಳನ್ನು, ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ದೇಗುಲದೊಳಗೆ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ’ ಎನ್ನುವ ಬರಹವನ್ನು ಕೆಲವು ದೇಗುಲಗಳ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಒಂದು ಕಡೆ, ‘ದೇವರ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ, ವಿಗ್ರಹಗಳಿಗೆ ಈ ದೇಗುಲದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶವಿಲ್ಲ’; ಮತ್ತೊಂದು ಕಡೆ, ‘ಬೆಳ್ಳಿ ಮತ್ತು ಬಂಗಾರದ ವಿಗ್ರಹಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇವೆ’ ಎನ್ನುವ ಬೋರ್ಡು.

ಎಷ್ಟೋ ಕಡೆ ರಸ್ತೆ ಬದಿಯ, ಕೊಳಚೆ ಚರಂಡಿಗೆ ಅಂಟಿಕೊಂಡಂತಿರುವ ಕಂಪೌಂಡಿನ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ದೇವರುಗಳ ಅಂದವಾದ ಭಿತ್ತಿಚಿತ್ರಗಳು! ತಮ್ಮ ಮನೆ ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಉಚ್ಚೆ ಹೊಡೆದು ಅಸಹ್ಯ ಮಾಡದಿರಲಿ ಎಂದು! ದೇವರ ಮೇಲಿನ ಭಯ, ಭಕ್ತಿ ನಂಬಿಕೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಮನೆ ಗೋಡೆಗೆ ಯಾರೂ ಓಚಕಾರಿಯಂತೆ ಮೂತ್ರ ಹೊಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬ ಅಚಲ ನಂಬಿಕೆ ಕೆಲವರದು. ಆದರೆ, ಹುಡುಗಿಯರು ಓಡಾಡುವ ಪರಿವೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಇಬ್ಬರು ಯುವಕರು ನೇರವಾಗಿ ದೇವರ ಮುಖಗಳಿಗೆ ಓಚಕಾರಿಯಂತೆ ಮೂತ್ರ ಹೊಡೆಯುತ್ತಾ ದೇಹ ಹಗುರ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನಾನು ಕಂಡಿದ್ದೇನೆ. ನಮ್ಮ ಮನೆ ಕಂಪೌಂಡ್ ಗೋಡೆಗಳು

ಅಂದವಾಗಿರಲೆಂದು ದೇವರುಗಳ ಮಾನ ಯಾಕೆ ಕಳೆಯಬೇಕು. ಅಯ್ಯೋ ದೇವರೇ! ವಯೋವೃದ್ಧರಿಗೆ, ಮನೆಗಳಿಂದ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಹೊರದೂಡಿಸಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಿವೆ, ಅನಾಥಾಶ್ರಮಗಳಿವೆ. ಇರಲು ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿವೆ. ಊಟ ಹಾಕುವ ದಾನಿಗಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಬೀದಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಅನಾಥ ದೇವರುಗಳಿಗೆ? ಮನುಷ್ಯರಿಗಿಂತಲೂ ಬೇಳಾದರೆ ಈ ದೇವರುಗಳು? ಬೀದಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ದೇವರುಗಳಿಗೂ ಒಂದು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮ ಬೇಡವೇ? ಯಾರೋ ಆ ಗೋಡೆಯ ಮೇಲೆ ಬರೆದಿರುವ ವಾಕ್ಯ ಸತ್ಯಕ್ಕೆ ಅದಷ್ಟು ಹತ್ತಿರವಾದ ಮಾತು!

ಒಮ್ಮೆ ನಾನೂ ನನ್ನ ಫ್ರೆಂಡ್ಸ್ ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೆಲವೊಂದು ವೃದ್ಧಾಶ್ರಮಗಳಿಗೆ ಭೇಟಿ ಕೊಟ್ಟೆವು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರ ಮುಖಗಳು ಬಾಡಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಮೌನ ಮುಖಗಳೇ. ಎಲ್ಲರೂ ಎಪ್ಪತ್ತೈದರ ಮೇಲಿನವರೇ! ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟೆವು. ಅವರನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ ಮುಟ್ಟಿ ಮಾತನಾಡಿಸಿದೆವು. ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡೆವು. ಹಾಡು ಹೇಳಿದೆವು. ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹುದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಬಾಯಿಂದಲೇ ಹೊರ ಬಂದ ಸತ್ಯ. ಒಳ್ಳೆಯ ಹುದ್ದೆಯಲ್ಲಿದ್ದರೇನು ಬಂತು ಭಾಗ್ಯ? ಹೆತ್ತವರನ್ನು ನೋಡುವುದಕ್ಕೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ದುಡ್ಡೂ ಕೊಡುವುದಿಲ್ಲ. ಕೆಲವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಪಿಂಚಣಿ ಬರುತ್ತೆ. ಅದನ್ನು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ. ‘ನೀವು ಯಾರು?’ ಎಂದು ಕೆಲವು ಹಿರಿಯರು ಕೇಳಿದರು.